

"Les Benaurances contenen la carta d'identitat del cristià"

Dv, 31/01/2020 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 29 de gener 2020

Catequesi sobre les Benaurances:

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui comencem una sèrie de catequesis sobre les Benaurances en l'Evangelí de Mateu (5,1-11). Aquest text que obre el "Sermó de la muntanya" i que ha il·luminat la vida dels creients i també de molts no creients. És difícil no deixar-se tocar per aquestes paraules de Jesús i és normal el desig de comprendre-les i d'acollir-les sempre més plenament. Les Benaurances contenen la "carta d'identitat" del cristià - aquesta és la nostra carta d'identitat -, perquè perfilen el rostre del mateix Jesús, el seu estil de vida.

Ara enquadrem globalment aquestes paraules de Jesús; en les properes catequesis comentarem cada una de les Benaurances, una a una.

En primer lloc és important *com* es produeix la proclamació d'aquest missatge: Jesús, veient la gentada que el seguia, puja el suau pendent que envolta el llac de Galilea, s'asseu i, adreçant-se als deixebles, anuncia les Benaurances. De manera que el missatge s'adreça als *deixebles*, però a l'horitzó hi ha les *multituds*, és a dir tota la humanitat. És un missatge per a tota la humanitat.

A més, la "muntanya" es refereix al Sinaí, on Déu va donar a Moisès els Manaments. Jesús comença a ensenyar una nova llei: ser pobres, ser humils, ser misericordiosos... Aquests "manaments nous" són molt més que normes. De fet, Jesús no imposa res, sinó que revela el camí de la felicitat - el *seu* camí - repetint vuit vegades la paraula "*benaurats*".

Cada Benaurança està formada per tres parts. Primer hi ha sempre la paraula “*benaurats*”; després ve la *situació* en què es troben els benaurats: la pobresa d’esperit, l’aflicció, la fam i la set de la justícia, etc.; finalment hi ha el *motiu* de la felicitat, introduït per la conjunció “perquè”: “Benaurats aquests perquè, són feliços perquè ...” Així són les vuit Benaurances i estaria bé aprendre-les de memòria per repetir-les, per tenir sempre en la ment i en el cor aquesta llei que ens ha donat Jesús.

Fixem-nos en aquest fet: el motiu de la felicitat no és la situació actual sinó la nova condició que els benaurats reben com un do de Déu: “perquè d’ells és el regne dels cels”, “perquè seran consolats”, “perquè heretaran la terra”, i així successivament.

En el tercer element, que és precisament la raó de la felicitat, Jesús sol utilitzar un futur passiu: “seran consolats”, “heretaran la terra”, “seran saciats”, “seran perdonats”, “seran anomenats fills de Déu”.

Però què vol dir la paraula “*benaurat*”? Per què cada una de les vuit Benaurances comença amb la paraula “*benaurat*”? La paraula original no vol dir que hom té la panxa plena o que s’ho passa bé, sinó que és una persona que viu una condició de gràcia, que avança en la gràcia de Déu i que avança en el camí de Déu: la paciència, la pobresa, el servei als altres, el consol ... Els que progressen en aquestes coses són feliços i seran benaurats.

Déu, per donar-se a nosaltres, tria sovint camins impensables, potser els dels nostres límits, de les nostres llàgrimes, de les nostres derrotes. És la joia pasqual de què parlen els nostres germans orientals, la que té ferides però que és viva, que ha passat per la mort i ha experimentat el poder de Déu. Les Benaurances et porten a l’alegria, sempre; són el camí per arribar a la joia. Ens farà bé agafar l’Evangeli de Mateu avui, capítol cinquè, versets de l’u al quinze i llegir les Benaurances - potser més d’una vegada, durant la setmana - per comprendre aquest camí tan bonic, tan segur de la felicitat que el Senyor ens proposa.

Traducció: Josep M. Torrents